

VIIMEKSI kirjoittaessani kaipasin Iki-Kiannon muistolaattaa, mutta eipä ole kukaan soittanut siitä asiasta. Itse laatasta kyllä soitti kotiseutuneuvos **Eino Jokinen** ja kertoi kuvanneensa laatan ja talon ennen Lipposen talon purkaa. Kammat ja tuppi! Kuvasin minäkin.

KESKUSTELLESSAMME

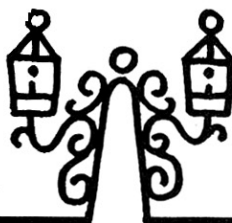
asiasta tulin ajatelleeksi, että minkään tämän kaupunkiyhteisön elimen tehtävänä sensijaan ei liene mainitunlainen ikuistaminen. Miten voisikaan olla, kun laatat eivät ole kenenkään vastuulla. En toki syytä ketään, kumpakaan asiaa ei vain ole järjestetty.

□ □ □

TÄSSÄ sensijaan näette Kiannon laatan, mutta tämä on se laatta, joka marraskuun 5:ntenä paljastettiin Helsingin Kruunu(n)haassa Mariankatu 24:n kiviseinään kiinnitettynä. Neitsyt Marian kadulla, niin kuin Kainuun Sanomien **Eero Marttinen** muisti mainita. Näin on Eerolle kertonut lausujamestari, professori **Veikko Sinisalo**: kun Kianto lähetti kirjeitä Mariankadulta, hän

Oulu-lehti 18.11.1984
Valokuva: Atte Kalajoki

Laatta on Panu — Helsingissä

aina merkitsi ylälaitaan, että "Neitsyt Marian kadulla".

SINISALON seurassa Iki-Kianto viimeisen kerran Oulussa vierailikin. Herrat esiintyivät Kaupungintalon juhlasalissa. Iki oli silloin noin 87—88. Muistan, että kun hän ryhtyi lukemaan joko Punaisen viivan tai Pyhän rakkauden prologia, hän ensin luki lasit päässä, mutta siirsi hetken kulluttua silmälasit otsalleen ja jatkoi pontevaa lukemistaan.

SINISALO, sääkeri mies, meni iltamyöhällä Tervahovissa nukkumaan kohta Merikoskikerhon iltapalan jälkeen, mutta me muut jatkoimme Ikin kanssa istuntoa.

KUN sitten joskus yöllä kahden aikaan saattelimme kirjailijamestarin huoneeseensa, istahti hän vuoteensa reunalle ja lauloi hyvällä äänellä Sten-

ka Razinia, omilla suomenkielillä sanoillaan, jotka muistaakseni kerran julkaistiin Kaltiossa.

□ □ □

KORPIKIRJAILIJA/Ilmari-/Kianto/asui/tässä talossa/vuosina 1953—1970/Suomussalmi seura ry 1984 (ei pisteitä, tekstit isoin kirjaimin). Näin laatasta Mariankatu 24 "seisoo". Luin äskettäin Ikin kortin, jossa hän kertoi jättäneensä nimikortistaan pois muut tittelit, niin että jäljelle jäi vain tuo korpikirjailija.

KÄYDESSÄNI viimeisen kerran Turjanlinnassa 5. 1. 1938 sain muistoksi tilitikkulaatikon, jonka etikettiin oli painettu: Korpikirjailija, kruununtorppari, filosofian maisteri. Pidän sitä, pöljä, pöydälläni,

ja niin se sitten Valkeakosken kuukausinani yhtäkkiä hävisi.

□ □ □

RELIEFI on Ikin nuorimmaisena, lehtori ja maisteri Raija-Liisa Kansin käsialaa, oikein hyvä. Samanlainen kuuluu olevan Karhulan, muinaisen kotipappilan, paikalla Suomussalmella. Mariankadun naapurina Liisankadulla asuva kantakievarini isäntä ehdotteli minulle kyllä tuonoin, että olisi ikuistettu se Liisankadun puoleinen muuntaja (tai mikähän lie ollut), jonka päällä ikääntyneellä Ikällä oli tapana näinä Helsingin vuosinaan istahtaa ja levähtää.

HÄVITTIVÄT, Helsingin vandaalit, senkin kulttuurimuiston, totesi ystäväni lakoonisesti. Niinpä tämä toinen kuvani näyttää vain sen lepopaikan. On muuten melkein se talo, jonka suojissa Kalevalaseura asustaa. Katoavaista kaikki maallinen.

PÄÄKUVAN airuena on opiskelija Petri Kansi, vahinko, että vielä nätimpi toinen airut, Sisko Sinikka Kianto ei näy tässä kuvassa.

